

Unlimited 4 dakikada okunur

“Bilincimdeki deneylerin özü”

Covid-19 sebebiyle evlerimizde oturduğumuz bugünlerde Melek Mazıcı'nın son çalışmalarının Helsinki'de yer alan Gallery Pirkko-Liisa Topelius'da gösterildiğini fırsat bilip kendisiyle hem bugünlere hem de sanata dair söyleştik

Röportaj: Necmi Sönmez

Gönüllü ev hapisliğine alışmaya çalıştığım en cansıkıcı günlerde Melek Mazıcı'nın yeni çalışmalarının Helsinki'de sergilendiği haberi geldi. 2012 yılının Temmuz ayını HIAP burslusunu olarak geçirdiğim Helsinki'de çalışmalarını takip ettiğim Mazıcı'yı da ziyaret etmiştim. Atölyesinin aldığı ışık, işlerinin en ufak detayına kadar tasarlanmış hali, kurutulmuş gül yapraklarını kullandığı çalışmaları belleğimde tüm tazeliğini koruyordu. Bu yaşanmışlıklardan yola çıkarak Mazıcı ile e-posta üzerinden son sergisi üzerine görüştük.

Helsinki'deki Gallery Pirkko-Liisa Topelius'da açılan son kişisel serginiz *Light Beyond Light* ismini taşıyor. Bu başlığı seçmeniz nedenleri hakkında bilgi verir misiniz?

Uzun bir süredir ışık üzerine düşünüyorum, çalışıyorum. Bundan önce Finlandiya'da ve Galeri Nev İstanbul'da *Transparency, Color on White* adında sergiler açmış, kitaplar yayınlamıştım. Son sergimde *Light Beyond Light* temasıyla ışık olgusunu daha kuşatıcı biçimde incelemek istedim. Bir objeye baktığımız zaman ışığın geldiği konuma, yöne göre, değişen şeffaflık varsa bu sayede birçok ince katmanı da algılamış oluyoruz. Bu katmanlardan biri de sanatçının kendisinin ışık karşısındaki kişisel duyarlılığıdır. Serginin ismi bu fenomenlerin tamamına gönderme yapıyor.

Melek Mazıcı, *Light Beyond Light*

İnternet'teki kişisel sayfanızda nasıl çalıştığınızı belgeleyen videolara bakarken sanki meditasyon yapar gibi boyayla, fırçalara bütünleştiğinizi gördüm.

Çalışırken kağıt ve tuvalle köklü bir içiçe olma hali var. Bu belki de içindekinini dışavurma haliyle yakından ilgili olduğu için bence direk olarak meditasyon olarak tanımlanamayacak bir durum. Çünkü içtekini dışarıya çıkarma hali bazen de ciddi bir cebelleşme halidir. Çalışırken beni görsel sonuçlara yönlendirerek bir estetik duygusu taşıyorum. Stüdyoya girdiğimde önce müzik dinlerim. Müzik beni dış dünyadan çekip atölyemde kalmamı sağladığı gibi sanki dış dünya ile aramda duvar örüyor. Müzikte mekân olgusunun algılanışını, kavranılmasını önemsiyorum, bu dinleyicilerde değişik soyut mekan algısını yaratıyor. Ben de çalışmalarımda kağıt ve tuval üzerinde mekânlar kurguladığımı ve farklı ritimler yakaladığımı düşünüyorum.

Çalışma temponuz nasıldır?

Kuzeyde yılın değişik aylarında ışık dramatik bir şekilde değişir, yazın gün ışığını neredeyse 20-22 saat, ama Aralık-Şubat arasında ise sadece dört saat görebiliyoruz. Benim en verimli, üretken zamanım Mart-Kasım arasındadır. Işık benim için önemli olduğu için gündüz 10-16 arasında, biraz devlet memuru saatlerinde, atölyede yoğunlaşıyorum. Çalışmasamda her gün atölyeye o saatler arasında giderim, çünkü yıllardan beri oluşturduğum ritmi bozmak istemem. Evim ve atölyem birbirine çok yakın olduğu için yürüyerek gidip gidiyorum. Yürüyüşler benim çalışma psikolojime iyi gelir, çünkü adım atmaya başladığım zaman kendimi çalışmaya hazırladığımı hissedirim.

Çalışma tekniğim çok yavaş, çünkü kat kat çalışıyorum, ama malzemenin kurumasını beklemem. Aynı anda iki, üç işe yoğunlaşıyorum, bu hem beklemeden işlerime yoğunlaşmayı, hem de çalışmalarım arasında belli bir diyalogu sağlar. Atölyede işimi bitirip kapıyı kapattıktan sonra işlerimi düşünmüyorum. Çalışmalarım, düşüncelerim orada bitiyor, eve benimle gelmiyor.

Melek Mazıcı, *My Sea Is Far Away*, 2019, Kağıt üzerine suluboya, 44 x 58cm,
Fotoğraf: Jussi Tiainen

Sergideki çalışmalarınızın neredeyse tamamı diptik olarak üretilmiş son dönem işlerinizden oluşuyor. Sizin yerleştirmeden sanatçı kitabına, farklı baskı tekniklerinden heykele kadar farklı teknikleri eş zamanlı olarak deneyen bir yaklaşımınız oldu. Sanıyorum ilk kez sadece suluboya tekniğiyle kişisel bir serginizi gerçekleştiriyorsunuz.

Her sergimde kendimi bir adım daha ileriye götürmek istiyorum, tıpkı bir sporcu gibi. Onun için kendime değişik temalar, farklı teknikler seçiyorum. Son üç kişisel sergimde daha çok tuval üzerine akrilikle çalıştığım işleri gösterdim. Akrilik boyayı geçirgenlik kazanması için çok ince kullanıyordum. Böylelikle üst üste birçok katmanlar, bloklar oluşturmak mümkün oluyordu. Sergimde ilk kez suluboyayı kullandığım diğer malzemelerin içine katarak çalıştım. Bu beni hem özgürleştirdi, hem de çalışmalarına yeni heyecanlar getirdi. Hatta kişisel olarak farkında olmadığım taraflarımı da öne çıkardığını söyleyebilirim.

Daha öncede baskılarımda diptik çalışmalarım olmuştu. Birbiriyle ilişki içinde olan ikili görsellik aslında bir tür içsel diyalog üzerine kuruludur. Diptiklerin her birinin kendileri arasında derinlikli ilişkileri, çekişmeleri, hatta gerginlikleri söz konusudur.

Suluboyaya gösterdiğiniz bu özel ilgi ile uzun süreden beri Helsinki'de yaşamamız arasında bağlantı kurulabilir mi?

Helsinki'de yaşamam, çalışmam, hem sulu boyaya olan ilgimle, hem de yaşamın şiiri olarak tanımlayacağım bir ruh durumuyla yakından ilgilidir. İskandinav ülkelerinin tamamında azla yetinerek birden fazla olguya gönderme yapmaya dayanan bir kültür var. Aynı zamanda boşlukların sessizliğini ön plana çeken, ona vurgu yapan bir eğilim sözkonusu. Benim renklere olan tutkum, elbette İstanbul'da geçen çocukluğumu şekillendiren, binbir çeşit rengin kaynakıldığı semt pazarlarıyla yakından ilgili. Aslında bunların tamamı bir araya gelerek resim dilimi oluşturdu.

Melek Mazıcı, *Road To The Mountains*, 2020, Tuval üzerine akrilik, 140 x 140cm

Fotoğraf: Jussi Tiainen

Sergi nedeniyle yayınlanan kapsamlı katalogta kaleme aldığınız yazıda yeni çalışmalarınızın temalarının belleğinizdeki soyut, organik ve anlatımcı manzaralar olduğunu söylüyorsunuz. Bellek olgusuna vurgu

yaptığınız için sormak istedim. Siz kuşağınızın yurtdışında yaşayan diğer sanatçılarının tersine çalışmalarınızda farklı kültürel geleneklerden beslendiğinize dair direk göndermeler yapmadınız.

Belli bir yaşa geldiğiniz zaman, bir sanatçı olarak hem deneyiminiz artıyor, hem de kendi dilinizi oluşturuyorsunuz. Artık size gelen her izlenim, gözlemleriniz, seyahatlerde gördükleriniz, sanki belleğinize geçmiş oluyor. Ardından bunlar atölyede kağıda, tuvale dökülüyor. Açıkçası ben hiç sorgulamıyorum, onlar neden, niçin geldi diye çünkü biçimler, renkler bilincimdeki deneylerin özüne dönüşüyorlar. Ben onları sadece belli bir estetik ve görsel disiplinle çalışmalarına aktarmış oluyorum. Bunun farklı kültürel birikimlerle olan ilişkisini çalışmalarımı yorumlayacak olan kişilere bırakmanın daha doğru olacağını düşünüyorum. Ancak seyahatler, müzik ve şiirin bana her zaman esin verdiğini söyleyebilirim.

Çalışmalarınızın tamamını sanal ortamda gözlemlediğim için yanılabilirim ama kullandığınız renklerdeki berraklık belli katmanlar üzerine kurulmuş. Sanki bir yaprağını güneşe tuttuğunuzda kalın damarlardan en ince uçlara kadar ilerleyen çizgiler gibi, kullandığınız tonların şeffaflığı duyumsanıyor. Bunun bir şekilde yaşamın sonsuz, öncesiz sonrasız döngüsüne gönderme yaptığı söylenebilir mi?

İşlerim sizde böyle izlenimler uyandırmasına çok sevindim. Şeffaflık ben de görünenin daha ötesine gitme, onu aşarak daha farklı bir son noktaya varma düşüncesiyle ilişkilidir. Bu sizin de söylediğiniz gibi yaşam sarmalının döngüleriyle ilişkili. Bunu belki müzikte karşılaşılan bir durumla daha iyi açıklayabilirim. Bir parçada nasıl bir çok enstrüman çalışıyor ama sonuçta ortaya bestecinin oluşturduğu bir kompozisyon çıkıyorsa, benim tuvallarım ve kağıtlarım üzerindeki biçimlerin, renklerin oluşturduğu bütünlük, kelimelerle ifade edemeyeceğim bir evreni ortaya çıkarır.

25. Yılında Evin Sanat Galerisi

Ass land ya da tersine dünya

500K | İz Öztat

Yorum yapmak için: [Giriş Yap](#)

All rights reserved. Unlimited Publications.
Meşrutiyet Caddesi No: 67 Kat: 1 Beyoğlu İstanbul Turkey

Follow us [@](#) [f](#) [t](#)